

**Karma -
dokonalý řád,
dokonalá spravedlnost**

Jaromír Medo

Další rok (1996) se objevily pouze dva sny, s jejichž obsahem souvisela karma. V jednom jsem odpustil čtyřem příslušníkům samozvaných jednotek, kteří prosazovali fašistické metody a také je velmi ochotně vykonávali. Po delší době (stále ve stejném snu) jsem tyto čtyři muže potkal v jednom městě a oni mne nadšeně zdravili, ukazovali svoji mírumilovnost. Říkali, že žijí jiný život a všem se snaží pomáhat. Přímo ve snu jsem si uvědomil, jak se snaží napravit karmické činy minulosti. Druhý sen roku s tématikou karmy se týká odpuštění:

18.11.96

03.00 hod.

525. sen

Ve vlaku se bavila skupina lidí o tom, co se bude dít po našem příjezdu. Byli jsme v obsazené zemi. Měl jsem s sebou sklenici a rukavici. Zaslechl jsem jednoho chlubila, který tvrdil, že jednoho zastřelil. Bylo mi jasné, že nás čeká podobný osud ihned po našem příjezdu. Položil jsem sklenici na zem a začal jsem se úpěnlivě modlit Otčenáš. Hlavně jsem prosil za odpuštění pro naše budoucí vrahy. Přemítal jsem, jak bude tlít moje mrtvola a jak někdo najde za dlouhý čas u mé kostry drobné mince.

Je třeba k možné smrti přidat i odpuštění svým případným vrahům. Jedině tak dojde ke karmickému vyrovnání a definitivnímu přetržení nelidského hesla: „Oko za oko, zub za zub!“ Bez tohoto odpuštění by karma a nutnost jejího vyrovnání vtáhla neoproštěnou bytost po určité době zpět do dalšího života k dalšímu vyrovnávání skutky vytvořených napětí. Závěr snu s přemítáním o tlení mrtvoly je jedním ze známých buddhistických cvičení, které má žákovi ozřejmit neustálou proměnu a pomíjivost hmotného světa, aby nakonec našel jedinou skutečnost, jediný pevný bod, jedinou neproměnlivou stálost.

Od doby, kdy jsem vědomě uznal karmu jako zákon, se karma pomalu, ale jistě dostává do podvědomí a poznání karmických zákonů se stále prohlubuje. Teprve po pěti letech se dá hovořit o tom, že zákony karmy dosáhly srdce a jsou pevně ukotveny v podvědomí. V roce 1997 jsem byl karmickými sny obšťastňován stále častěji a učil jsem se soucitu s těmi, kteří si negativní karmou zatěžovali svoji budoucnost. Jednou se mi dokonce podařilo soucit prožívat tak silně, že se mnou prožívaný soucit dotknul mých trýznitelů tak, že svého jednání zanechali a s výčitkami v srdci se o mne zraněného začali oddaně starat. V podobném duchu uplynul i rok 1998 z něhož bych vyzdvihнул sen o karmě, kterou si tvoříme i ve snech. Tento sen podrobně rozebírám v kapitole Tvoření karmy. Ve stejném roce jsem zaznamenal i odčinění karmického dluhu z minulosti přímo ve snu. Po probuzení jsem ihned pochopil souvislost se splněnou karmou a zažil jsem obrovskou úlevu. A ještě si neodpustím jeden zajímavý sen, jehož náplní je karma a následné odpuštění.

23.7.98

23.20 hod.

327. sen

Natáčeli jsme film, kde režisér vystupoval i jako herec v uniformě armádního kapitána. Moje role mi nebyla jasná. Pak jsem se dozvěděl, že velký kluk (18 let) kopal do malého dítěte a vážně ho zranil. Když jsem se byl na dítě podívat, zemřelo. Protože jsem měl k dítěti velice blízký vztah, bylo mi viníka upřímně líto, neboť jsem si vzpomněl na karmu a na vše, co bude muset ten mladík jednou prožít.

Již sám úvod snu mi naznačuje moudrost předávanou nám mnohými mudrci celého světa, kteří svorně praví: „Život je pouze božská hra.“ Také se účastním božské hry, ale v nezáviděníhodné situaci. Zemřel mi blízký člověk. Bolest rozervává mé srdce, z něj však neprýští nenávisť, jak je tomu v okolním lidském světě zvykem, ale pro mnohé překvapující soucit s viníkem. Uvědoměním si role karmy v lidských životech se jako voda v písku pouště ztrácí nenávistné heslo „Oko za oko, zub za zub.“ Najednou člověk chápe Ježíše Krista, který nastavuje druhou tvář, který zlo oplácí dobrem a který soucítí s viníky svého utrpení. Odpustit možným vlastním vrahům jsem již dokázal, ale odpustit vrahovi blízkého dítěte je přeci jen podstatně složitější. Přesto soucit musí ve své nejbytostnější podstatě dosáhnout i těchto rovin. Mnozí asi nevěřícně kroutí hlavou, musím je však upozornit, že čin mladíka není tímto zproštěn viny, pouze osoba, již se čin bytostně dotýká, se oprostí od negativních myšlenek, což ve svém důsledku znamená vybití karmického napětí, které sama kdysi svým jednáním vyvolala. Zlo a bolest, kterou nezodpovědný mladík svým nesmyslným činem vykonal, bude muset jednou on sám v mnoha rolích lidí

postižených smrtí dítěte prožít a pokud se mu nepodaří odpustit viníkům svých bolestí, pak si to bude muset opakovat tolikrát, až se konečně jeho tvrdé srdce zjemní bolestí prožitků všech lidí zasažených jeho činem. Tak bolestná a dlouhá cesta vede k soucitu a odpuštění.

Na příkladu snu a jeho karmického výkladu můžete najít i východisko ze všech mezilidských nedorozumění, ze všech etnických konfliktů, ze všech válek. Jedno kouzelné slovo **soucit** a jeden kouzelný důsledek **odpuštění** – to je cesta lidstva do klidu a míru vlastní přirozenosti, do kvetoucí společnosti lásky.

V letech 1999 až 2001 se nadále zvyšoval počet snů o karmě a výuka ze strany nevědomí se stále více prohlubovala. V tomto období jsem byl odměněn snem, který mi ukázal, že moje karma vůči bývalé manželce byla odčiněna. Podrobně tento sen s výkladem popisuji v kapitole Karma v průběhu života. Další sen popisuje možnost nápravy negativní karmy z minulosti v samotném snu, aniž bych se musel tímto konfliktem zabývat v denním vědomí.

1.9.99

23.50 hod.

417. sen

Vešel jsem do restaurace a na schodech jsem se setkal s neuvěřitelně namyšleným člověkem, který se snažil zabrat, pokud možno celé schody. Snažil jsem se mu vyhnout a nevyvolat konflikt, který se před tím již na stejném místě a za stejných podmínek stal. Připadalo mi to, jako bych měl šanci napravit děj, který jsem už jednou pro svou pýchu nezvládl a dal se do boje s podobným nadutcem, jakým jsem byl kdysi sám.

V dalších snech tohoto období jsem vysvětloval termín karmický dluh, zvládnul jsem další kola odpuštění vlastním viníkům, poté jsem na veřejnosti vysvětloval, že jak a proč prožíváme karmu. Nejvíce snů s náplní karmy jsem měl v roce 2001, pak se mi dva roky žádný sen s karmou neobjevil. Asi jsem měl první část pochopení karmických zákonů zvládnutou a nyní byl čas na jiné další lekce na poli sebezdokonalování.

Přijmout rozumově nějakou informaci jako skutečnost je pouze prvním krokem. Dalším krokem je tuto informaci posunout do podvědomého prožívání, do srdce. Přejít přijaté informace do podvědomého uvědomění pak trvá i několik let. Pokud sledujeme, zapisujeme a vyhodnocujeme své sny, pak máme jistotu, že informace před lety souhlasně přijatá do vědomí se stane součástí naší bytosti. Tímto způsobem jsem si ověřil že vědomé přijetí pravdivosti karmy bylo následováno až za pět let dalšího života naplněného studiem a četbou přijetím karmy na podvědomé úrovni, přijetím srdcem. Teprve poté mohlo nevědomí prohlubovat znalosti o karmě prostřednictvím snů. Podobný scénář jsem prožil, když jsem vědomě odpustil své bývalé manželce. Trvalo dalších pět let, než se toto odpuštění dostalo do srdce a mohl jsem být odměněn snem, v němž jsem prožil okamžik definitivního vybití negativní karmy ve vztahu k bývalé manželce. Když přijmeme nějakou informaci, přesvědčení, návyky, nauku či odpuštění do svého vědomí jako pro nás pravdivou skutečnost, stejně se musíme obrnit trpělivostí, než proniknou do srdce a do podvědomí. Navíc, pokud nesledujeme své sny, pak se informaci o splnění nemusíme dozvědět. Je proto důležité v určitém období vlastního vývoje sledovat a zapisovat své sny, abychom se k těmto důležitým informacím vůbec dostali. Někteří lidé prožívají stěžejní okamžiky svého vývoje místo ve snech ve vizích, ale i pro ně je dobré tyto vize zaznamenat pro pozdější vyhodnocení a pochopení vlastního vývoje.

2. Stručný obsah karmy

Slovo karma pochází ze sanskrtu*¹, v němž znamená čin, rituální oběť, řetězení příčin a následků a ve svém důsledku pak také univerzální kauzalitu. Asi nevhodnější je představit si karmu jako napětí, které je výsledkem fyzického, emočního a psychického působení jakékoliv bytosti vědomé si vlastního já. Takové napětí s sebou nese energii, ze které vychází skutky, charakter a povaha prožívání, a také prostředí, do něhož se bytost zrodila. Zcela samozřejmý je i zákon zachování energie působící v bytostné psychice, jak podrobně vysvětlím v další kapitole. Každý čin, emoce a myšlenka vytváří v mysli svého původce napětí podle povahy činu, emoce či myšlenky a toto napětí pak hledá stejnou povahu činu, emoce či myšlenky u jiné bytosti, aby se opačné energie karmy vynulovaly. Pokud nedojde k odporu či nenávisti vůči skutku opačnému, pak je karmické napětí vůči prvotnímu původci vybité. Asi nejjednodušší bude dát příklad. První člověk pomaluje jinému jeho dům svými graffiti, čímž vytvoří napětí (příčinná karma), které jednou, až on bude mít nějaký dům nebo se o dům bude starat, se vybije (výsledná karma) tím, že jiný člověk jeho dům nebo dům jemu svěřený pomaluje nějakými čáranicemi. Tak funguje koloběh dění, v němž se každá bytost emočně, psychicky a morálně zapřádá do určitého psychického prostředí. Zde pak některá napětí vytváří a jiná zase vybíjí. Samozřejmě, že tato karmická napětí mohou být pozitivní nebo negativní. Také existuje možnost tato napětí nevytvářet, ale dokonale se oprostit od vlastní činnosti. Duševně se odpoutat od činů není pro běžného člověka právě jednoduché. Taková odpoutanost vyžaduje dokonalou indiferenci k vlastnímu konání, a hlavně mravní čistotu. Když není bytost schopná dokonalého odosobnění a mravní čistoty, pak se nemůže z působení karmického zákona nijak vyvázat. Pokud je člověk z vyšší moci nucen nastoupit například do války, pak v myslích mnoha obránců napadeného státu přichází odosobnění s myšlenkou: bráním svoji vlast, své město svoji rodinu, své přátele. V tomto případě je potlačena osobní vůle konat a negativní karma se i zabíjením agresorů netvoří. V případě útočnicka a agresora je to obrovské morální dilema, ve kterém odosobnění je téměř nemožné nebo pro morální přestoupení (agrese) je více než problematičtější, a tudíž se téměř ze všech válečných činů agresora negativní karma tvoří. V případě agresora bych se ještě pozastavil nad vznikáním negativní karmy u vyšších velitelů. Zcela zákonitě si tito velitelé vytvářejí mnohem více negativní karmy než běžní vojáci, neboť k povaze agresivního činu vůči druhým se přidává ještě odpovědnost za vlastní podřízené (jejich morální a psychické útrapy, tělesná zranění či smrt) a za své rozkazy vedoucí k násilí vůči jiným lidem. Z hlediska příštích životů je vytváření negativní karmy pro velitele agresora lepší zemřít co nejdříve v boji než množit vlastní negativní karmu.

Ale abych uvedl i jiný příklad tvoření či netvoření karmy, vzpomenu na léčitele. Když je léčitel při léčení dokonale odosobněn, například myšlenkou: „ve jménu Krista uzdrav se“ nebo „skrze mne jako prostředníka proudí uzdravující Boží energie“ pak si takový léčitel karmu nevytváří, ať už je podle výsledku léčení karma pozitivní nebo negativní. Pokud se léčiteli nepodaří od léčení nemocného dokonale se odosobnit, pak výsledek léčení vytváří jeho karmu – karmu příčinnou. Povaha karmy pak závisí na úspěšnosti léčby. Na přelomu tisíciletí jsem zjistil, že mám schopnost vytahovat z těl druhých lidí bolesti a zdravotní komplikace. Nadšeně jsem vyzkoušel svoji objevenou schopnost na vlastním otci, kterého trápila bolavá záda. Použil jsem všechny mně známé postupy, abych si tuto bolest nepřevzal, ale dostatečně jsem se neodosobnil, a konal jsem léčení jako osobnost. Trest přišel záhy, když mne přepadla obrovská několikadenní a trvalá bolest hlavy. Otec se mi po několika dnech nevědomky přiznal, že ho po tom mém léčebném zákroku kromě zmizelé bolesti zad trvale opustila i úporná bolest hlavy. Pochopil jsem, že pro mne není cesta léčitele, neboť jsem nebyl schopen být pouhým prostředníkem léčení, a pokusy o léčení druhých jsem opustil.

Když shrneme vznik, vytváření a působení karmy, dostaneme karmický zákon, který se dá připodobnit k dokonalému „stroji“, v němž jedno napětí určitého charakteru hledá stejné napětí, stejného

charakteru jen opačné polarity, aby se vzájemným střetem tato napětí mohla vynulovat. Možná by byl vhodnější výraz asimilovat, neboť z této asimilace vychází určité dílčí poznání. Tak v tomto dokonalém a nanejvýš spravedlivém „stroji“ vždy za každý čin, emoci a myšlenku přichází vyrovnání bez ohledu na čas nebo prostor. Karmu můžeme připodobnit k silniční síti s mnoha dálnicemi, širokými silnicemi, průjezdy metropolemi i malými městy, úzkými uličkami, kruhovými objezdy i slepými ulicemi. Nejvíce zatížené jsou samozřejmě dálnice, které v připodobnění ke karmě jsou připoutanostmi. Tyto připoutanosti nás udržují v nepřetržitém koloběhu životů, v nichž vytváříme další a další závislosti i karmu na četných vedlejších silnicích, cestách i cestičkách. Záměrně uvádím termín připoutanosti místo termínu závislosti, neboť například připoutanost k penězům vytváří další závislosti jako lakotu, sobeckost, povyšování nad druhé, pohrdání těmi, kteří mají méně, obavu z chudoby a podobně. Zkusím vlastními slovy s pomocí díla Wayne W. Dyera*², stručně popsat tu pomyslnou dálniční síť připoutanosti a na ni navazující silniční síť závislostí.

- 1. Připoutanost k věcem.** Podíváme-li se kolem sebe, vidíme mnoho lidí, kteří ztotožňují úspěch a postavení s množstvím a kvalitou věcí, které vlastní. Když tito lidé vidí druhé, kteří mají více, trpí a budou se snažit získat jakýmkoliv prostředky více, aby svůj pocit méněcennosti nemuseli zažívat. Ale vždy bude někdo, kdo má více majetku, takže pocit méněcennosti bude přetrvávat do doby, než bude nejbohatším člověkem na Zemi. Lidem připoutaným k věcem brání vidět druhé kolem sebe, jací skutečně jsou, neustále srovnávají svůj majetek s majetky druhých a stále trpí nedostatkem dalšího majetku. Jsou tak ovládáni vnějšími věcmi a touhou po nich stejně, jako jsou ovládáni otroci bičem svých pánů.
- 2. Připoutanost k druhým lidem.** Překonání této připoutanosti určitě neznamená, že bychom se měli stát samotáři a žít odloučeně od lidské společnosti. Neznamená to ani, že bychom neměli nikoho milovat. Je potřeba najít ve své mysli a svém srdci dostatek indiference, při které můžeme druhé nezměrně milovat, ale zároveň jim dovolit zcela samostatné rozhodování, přestože se nám nemusí jejich rozhodnutí líbit. V partnerských vztazích je dobré zapomenout na své potřeby, milovat druhého takový jaký je a určitě se nesnažit druhého předělávat podle svých názorů. Je dobré si uvědomit, že lásku si nemůžeme brát, ale pouze dávat. V rodinných vztazích je dobré dovolit blízkým být tím, čím chtějí být. Každému blízkému člověku umožnit kráčet jím zvolenou cestou, nesnažit se ho ovládat a manipulovat jím třeba citovými výlevy. Často v tomto kontextu rodinných vztahů používám příměr matky a dcery. Dcera oznámí mamince, že se zamilovala do cizince a bude s ním žít v jeho zemi tam daleko za mořem. Připoutaná matka začne lamentovat: „Co já tady sama, ty mě opustíš, co já si tady počnu sama bez tebe.“ Milující a indiferentní matka řekne: „Běž milá dceruško za voláním svého srdce a buď s ním šťastná. A kdykoliv mi zavolej nebo přijed' i se svým milým.“ Je mi naprosto jasné, že překonání této připoutanosti je více než těžké, ale chce-li člověk mít jednou láskou naplněné vztahy, pak jiné cesty není.
- 3. Připoutanost k minulosti.** Když nás někdo na základě svých přesvědčení v zájmu tradice bude přesvědčovat, jak se máme oblékat, jak máme volit, jakou školu máme absolvovat, jaké zaměstnání si vybrat, pak na nás dýchá připoutanost k minulosti. Proč bychom měli být někým, kým nechceme být, proč bychom nemohli opustit rodinnou tradici a využít svůj potenciál. Když si jedinec nastaví indiferenci k tradici rodu, pak se může pro svůj rod stát vyvrhelem, ale zcela jistě opustí množení ale i splácení rodové karmy a může prožít spokojený život ve svobodě osvobozený od nesmlouvavých tradic. Ještě odvážnější je vzepřít se tradicím většího celku. Například etnická skupina či národ už staletí chová nenávist vůči jinému etniku nebo národu. Jedincům je vštěpován názor, že je to tradice, že ta nenávist a vzájemné války budou existovat, dokud ten nenáviděný národ nezničíme. Pak teprve

nastane věčný mír a rajský život. Podobné držení tradic rozdmýchává konflikty a války stále dokola, tento přístup zaručuje trvalé nepřátelství, trvalé boje, nevýslovné utrpení i nenávist potomků. Jedinou cestou k trvalému míru je naučit se být indiferentní k minulosti a tradicím. To samozřejmě neznamená, že bychom měli na své předky a jejich práci na rozkvětu země zapomenout. Jen je dobré vzepřít se narýsovaným šablonám nenávisti a nebýt nemyslícím otrokem jakékoliv autority.

- 4. Připoutanost k materiálnímu tělu.** Když budeme připoutaní ke svému materiálnímu tělu, bude pro nás utrpením sledovat, jak se objevují vrásky, jak nám vypadávají vlasy, jak nám slábne zrak, jak stále hůře slyšíme, jak se umenšují naše fyzické schopnosti. Připoutanost k materiálnímu tělu nás vede k přehnanému zájmu o tělesný vzhled bez možnosti uvědomění si skutečné podstaty našeho bytí. Když se ale budeme k materiálnímu tělu chovat jako k přechodnému stavu, pak nebudeme pociťovat utrpení nad stárnutím, zákonitými změnami tělesného vzhledu a případnými nemocemi. Indiferentnost k hmotnému tělu neznamená nezáměr o tělo, vzhled a jeho zdraví, dokonce se budeme o tělo starat lépe, mít své tělo rádi, ale současně si budeme uvědomovat, že tímto tělem nejsme.
- 5. Připoutanost k myšlenkám a správnosti svého názoru.** Indiference v této otázce je připuštění třeba i protikladných názorů, neboť každý názor může pramenit z jiného stupně poznání jednotlivce, a tudíž nemusí být z pohledu jedince nepravdivý. Když pozorujeme myšlenkový proces jedné a druhé strany, spatříme tvrdohlavé zastávání vlastního pravdivého názoru proti naprostému odmítání ze strany druhých. A právě odmítání slyšet druhou stranu a snaha usvědčit druhého z omylu vede k utrpení, které sice nebolí, ale vystavěním hlubokých příkopů vytváří nepřetržitou řadu stresových situací ve styku s jinými lidmi. Zjednodušeně řečeno – snaha mít vždy pravdu znemožňuje vzájemnou komunikaci a vede k utrpení ve vztazích. Je dobré se držet hesla: „Myslete, pochybujte a hledejte.“ Určitě je dobré zastávat pevné názory, ale jakmile se k nim připoutáte, zavírá se možnost slyšet a případně i pochopit jiný názor.
- 6. Připoutanost k penězům.** Kdy poznáme, že jsme připoutaní k penězům? Je to v okamžiku, kdy jsme přesvědčeni, že musíme mít peníze, abychom byli šťastní a úspěšní. V současnosti je tato připoutanost nemocí celého světa. Z ní vychází další a další závislosti, které hromadí negativní karma. Těmito přidanými závislostmi jsou sobeckost, lakota, povyšování nad druhé, pohrdání těmi, kteří mají méně, chorobnou obavu o své peníze. Indiferentnost k penězům neznamená, že je budeme odmítat, ale že je budeme správně používat, udržovat peníze v oběhu a nehromadit je pouze z chorobného strachu, že jich třeba jednou budeme mít nedostatek. Za několik desetiletí se stejně změní platební systém světa a postupně bude placení penězi nahrazeno placením láskou. Je mi jasné, že v současnosti toto tvrzení zní jako sci-fi, ale je to logické vyústění směřování lidí do vyšší a spravedlivější společnosti. Pak místo bankovního konta budeme platit svým srdcem a ti, kteří budou mít srdce zatvrzelé ve starém peněžním schématu se rychle stanou chudými, aby se mohli odrazit od svého dna a sebezpoznáním se zdokonalováním se začlenit do nové společnosti zlatého věku.
- 7. Připoutanost k myšlence vítězit.** Naše současná společnost glorifikuje vítěze a odměňuje vítěze nesmyslně vysokými finančními částkami, a tím v lidech vyvolává touhu také vítězit, být bohatý a být ostatními oslavován. Když se touha po vítězství stane nutnou potřebou, pak je jedinec v zajetí této připoutanosti. Dobrým indikátorem stupně připoutanosti k myšlence vítězit je prohra a způsob, jak prohru přijímáme. Jakmile jsme z prohry frustrovaní, nedokážeme se s prohrou smířit, uznat lepší kvality soupeře a pográtulovat soupeři k vítězství, pak jsme v zajetí této připoutanosti, a prohry nám přinášejí utrpení. Vhodným příkladem připoutanosti k myšlence vítězit jsou fanoušci se svými preferovanými sportovními kluby. Jakmile jejich klub vítězí, jsou plní radosti, zpívají chorály a

euforicky oslavují, jsou nevýslovně šťastni. Když ale jejich klub prohraje, vnitřní nespokojenost přeroste ve frustraci, která jim velí osočovat své vlastní hráče, napadat soupeře či soupeřovi fanoušky nebo demolovat zařízení sportovních stánků.

Význační sportovci, zejména ti, kteří ve svém sportu výrazně překračují průměr sportovního života, nehrají pro vítězství, ale pro radost ze samotné hry, aby potěšili sebe, spoluhráče i diváky. Tito sportovci jsou schopni uvolnění a intuitivně dávají hře to nejlepší ze sebe samých. Jejich hra se podobá spíše soustředěné meditaci než urputnému boji o vítězství. Soustředění na hru u nich přehlídí samotný výsledek, proto dosahují mimořádných úspěchů. Jakmile by do soustředění vkročila myšlenka vítězit, najednou povstane obava právě o ten výsledek, klesne výkonnost a přichází porážka.

Podlehnutí výše popsaným připoutanostem přináší množení dalších a dalších závislostí, a tím i množení negativní karmy. Když se postupně budeme zbavovat svých připoutaností, budeme se zbavovat i svých závislostí a nebudeme muset projet všechny možné dálnice a silničky karmy. Tak si budeme zcela zákonitě pěstovat pozitivnější karmu. Cestovatel má vždy možnost přejet na jinou silnici, na kruhovém objezdu se vydat jiným směrem nebo naopak být účastníkem dopravní nehody, platit pokuty, zůstat stát na konci slepé ulice či na kruhovém objezdu, zapomenout na kruhovém objezdu odbočit a neustále se točit dokola. V tomto přirovnání si jedinec v průběhu své jedinečné cesty na různých dálnicích, silničkách i městských uličkách přibírá rodinou a rodovou karmu, karmu měst, národní či státní karmu, přičemž karmu lidstva i tu osobní karmu si na každyčím úseku své cesty jedinec nese stále.

Určitě není mým cílem ani cílem této knihy vyvolávat ve čtenářích strach z dopadu karmy. Když už někdo pocítí osten výčitky, že kdysi v minulosti nebo nyní v současnosti koná něco špatně, pak snahou této knihy je navodit pozitivní změnu ke změně chování, cítění a myšlení. To je cesta ke štěstí pro každého jednotlivce, pro každý kolektiv, pro každý národ a pro lidstvo jako celek.

Univerzální spravedlnost karmických zákonů neexistuje proto, aby nás trestala, existuje proto, aby napravovala vše, co bylo v minulosti pod vlivem egoistického chápání pokřiveno. Samozřejmě karmický zákon kromě působení na jednotlivce, včetně podmínek jeho zrození, počítá také s dědictvím našich předků, z jejich mravních, sociálních a životních podmínek. Tak sklízíme setbu, kterou naši předci svým jednáním, emocemi, psychickým stavem a morální způsobilostí zaseli a stejně naši potomci budou sklízet vše špatné i dobré, které jim současnými životy vytváříme. Každé morální pochybení jednotlivce, skupiny či společnosti zatěžuje negativní karmu a současně zatěžuje negativní karmou i naše potomky. Kdyby si tyto zkušenosti lidé uvědomili a změnili se k lepšímu, pak by se svět, který čeká naše potomky, změnil k nepoznání. Jedině tak může přijít vytoužený zlatý věk lidstva.

Karma je nejmocnější a rozhodující silou ve vesmíru. Převažující pozitivní karma naplňuje světy šťastných sfér*³, mezi něž se řadí andělské a božské světy, a převažující negativní karma zase naplňuje světy nešťastných sfér*³, mezi něž se kromě nižších světů počítá i svět lidských bytostí.

II. Vytváření karmy

1. Karmické zákony

Fyzikální zákony definované Isaacem Newtonem*⁴ jsou v našem životě zcela jasné.

První Newtonův zákon: Jestliže na těleso nepůsobí žádné vnější síly nebo výslednice sil je nulová, pak těleso setrvává v klidu nebo v rovnoměrném přímočarém pohybu.

Druhý Newtonův zákon: Jestliže na těleso působí síla, pak se těleso pohybuje zrychlením, které je přímo úměrné působící síle a nepřímo úměrné hmotnosti tělesa.

Třetí Newtonův zákon: Proti každé akci vždy působí stejná reakce, nebo jinak řečeno – vzájemná působení dvou těles jsou vždy stejně velká a míří na opačné strany.

Podobným způsobem lze definovat tvoření karmy:

První karmický zákon: Jestliže na bytost nepůsobí žádné vnější síly, nebo se bytost od nich dokáže vědomě oprostít, působení sil je nulové, pak se karma netvoří.

Druhý karmický zákon: Jestliže na bytost působí síla skutku, emoce či myšlenky, pak se bytost emočně rozechvěje a vibrace je přímo úměrná působící síle skutku, emoce či myšlenky. Tato vibrace se jako napětí ukládá do podvědomí, aby mohla být v příhodný okamžik vybita.

Třetí karmický zákon: Každý skutek, emoce či myšlenka vytváří bytostné napětí, které může být vybito stejným charakterem skutku, emoce či myšlenky vůči původci prvotního skutku, emoce či myšlenky, přičemž toto bytostné není napětí nijak časově omezeno.

Čtvrtý karmický zákon: negativní skutek, emoce či myšlenka si prostřednictvím podvědomí dané bytosti najde způsob vybití stejným, tedy negativním charakterem vůči původci. Stejně pravidlo pak platí i pro pozitivní skutek, emoci či myšlenku, které si prostřednictvím podvědomí dané bytosti najde způsob vybití stejným, tedy pozitivním charakterem vůči původci.

Karmické zákony nejsou na první pohled patrné, neboť zde podle závažnosti a dopadů negativního skutku mohou mít zpoždění i několik životů. Zjednodušeně se dá říci, jak se chováme v tomto životě, bude nám souzeno prožívat na opačné straně skutků, emocí či myšlenek v některém z dalších životů, nebo jak nám říká další moudrost našich předků: „Boží mlýny melou pomalu, ale jistě.“

2. Tvoření karmy

Tvoření karmy můžeme pozorovat na třech úrovních. Nejčitelnější je karma v důsledků činů či skutků prováděných a prožívaných v denním vědomí. Mnohem méně je patrná karma vytvářená na základě našich emocí a nejméně patrná a těžko postřehnutelná je karma vytvářená pouze našimi myšlenkami.

Tvoření emoční karmy je sice na první pohled skryté, ale když si uvědomíme své city, pak emoční karmu lehce odhalíme. Stručně se dá říci, že všechny pozitivní emoční pocity, nálady a vlastní emoční vyzařování vytváří pozitivní karmu a všechny negativní emoční pocity, nálady a vlastní emoční

vyzařování vytváří negativní karmu. Proto je v zájmu každé bytosti, každého člověka vytvářet a hýčkat v sobě všechny možné pozitivní emoce a snažit se eliminovat negativní emoce. Tím předejdeme mnohým emočním problémům vlastního života v budoucnosti.

Tvoření myšlenkové karmy je nejméně patrné a nejhůře sledovatelné, ale při hlubším zvnitřnění, které se dá natrénovat například meditacemi nebo pozicí svědka, jak popisuje archetyp Pozornost, můžeme vznikání myšlenkové karmy postřehnout, a nakonec i trvale ovlivňovat. Podobně jako u emoční karmy se dá zopakovat, že všechny pozitivní myšlenky a vlastní pozitivní myšlenkové vyzařování vytváří pozitivní karmu a všechny negativní myšlenky a vlastní negativní myšlenkové vyzařování vytváří negativní karmu. Pro vytváření pozitivní karmy je nejučinnější přát štěstí a lásku všem bytostem. Možná někdo k tomuto namítne, že nemůže přát štěstí a lásku třeba vrahovi, ale i vrah s těžkou karmou nebude nikdy šťastný, dokud neskončí s vytvářením negativní karmy, navíc aby byl šťastný musí následovat pozitivní směr. Takže přáním, aby byl i tento člověk šťastný, alespoň o kousek pootočíme kolo jeho vývoje ve prospěch dobra. Čím více lidí bude mít podobný přístup, tím rychleji opustí svoji zničující negativní cestu a začne vědomě plnit svoji negativní karmu probuzeným altruismem.

Je důležité si uvědomit, že karma se tvoří i ve snech. Stejně jako se karma ve snech tvoří, může se ve snech i odžívat, dokonce včetně karmy vytvořené v denním vědomí. Pokud člověk sleduje své sny, pak příklady vlastní splacené karmy může lehce najít. Samozřejmě je nutné sny sledovat a poctivě vyhodnocovat, jinak se o případném splnění třeba nějaké negativní karmy nedozvíme. Když ale aktivní práci se sny s nevědomím nespolupracujeme, dochází pouze k mizivému plnění negativní karmy přímo ve snech. Při svých rozborech snů jsem možnost karmického tvoření ve snech poznal, a dokonce jsem byl na vznik karmy ve snovém prostředí rázně upozorněn. Zásadní problém je v tom, že snové jednání se moc neodlišuje od našeho jednání v běžném denním životě. Proto je v zájmu každého člověka, aby konal správné a dobré skutky v denním vědomí, aby následně tato činnost přešla i do podvědomí a následně do snů. Ve zkratce se dá říci, že když konáme dobro v denním životě, pak se tato činnost po nějakém čase přesune i prostřednictvím podvědomí do snů a my můžeme splácet negativní karmu minulosti nebo vytvářet kladnou karmu i v době snění. Stejným způsobem se množí i negativní karma. Lidé, kteří egoistickou činnost provádějí v denním vědomí, tedy v běžném životě, jsou naprosto stejní i v podvědomí a další negativní karmu si ve snech přičítají. Proto je v zájmu každé bytosti své pozitivní jednání, cítění a myšlení rozmnožovat v denním vědomí, aby postupem času toto jednání přešlo do podvědomí a následně i do snů. Pro každého člověka, který se snaží svoji karmu vylepšovat, je důležité si uvědomit všechny tři roviny, v nichž se karma tvoří, a snažit se vytvářet zejména kladnou karmu, na které se dá stavět spokojený život a další postup na vyšší roviny vědomí.

Pozitivní a negativní karma se vzájemně prolíná, existuje v nás i kolem nás. Důležitým faktorem k přijímání karmy, ať už pozitivní či negativní, je naše duševní nálada, na jejímž „zabarvení“ závisí přijatá událost, která odpovídá právě prožívané duševní náladě. Je pouze na nás, jakou náladou umožníme vybíjení karmických vzorců. Každé morální pochybení jednotlivce zatěžuje jeho negativní karmu, přičemž je naprosto jedno, zda se tak stalo na úrovni činů, pocitů či myšlenek. Mravnost každého jedince přinášející všeobecné dobro a zmenšující živočišné lnutí ke světu zcela zákonitě odstraňuje nevědomost a posouvá jedince k branám Poznání. Když k mravnosti přidáme pozornost proti všem duševním hnutím nepřívznivé povahy, pak při trvalých pozitivních náladách můžeme měnit povahu právě převládající karmy, a navíc se i vyvarovat přebírání karmy druhých, kterou ke svému duševnímu a duchovnímu vývoji vůbec nemusíme prožívat. Přebírání karmy druhých je častý jev zejména v oblasti rodinné karmy.

Nejen v současnosti je velice negativním nešvarem, který vytváří těžkou negativní karmu, ospravedlňování, hájení, vyzdvihování jakýchkoliv negativních činů. Když se například člověk při

Z karmického rychlokurzu jednoznačně vyplývá, že současný svět je odplatou za činy našich předků (či nás samých!) a jediný způsob změny k lepšímu je změnit náplň mysli, tedy myšlenek, pocitu a skutků. Pak se začne uzdravovat atmosféra naší krásné planety a s ní potažmo i celá Země. Je nutné zapomenout na nenávisť, závist, nevraživost, zlobu a jiné záporné vlastnosti a následně ve svých myslích nastolit mír a klid, který bude třeba v nastávající přetěžké době, kdy se bude před očima lidstva rozpadat svět budovaný nekonečnými zástupy předešlých generací. Ve jménu jejich snahy o lepší svět, ve jménu planety, která nás trpělivě nese, ve jménu nás samých – změníme se!

Po nezbytném úvodu se opět navrátím k samotnému snu. Sen mi řekl, že mezi příčinnou karmu musím zahrnout i sen a myšlenky v něm, neboť i ty jsou energií mysli. Spící kojeneček, kterého jsem dokonce držel v náručí, představuje zrozené nové myšlení a je zároveň symbolem sjednocení. Podle láskyplného chování k němu usuzuji, že stejný vztah mám k novému stavu, který si konečně začínám uvědomovat. Setkávám se s novým fenoménem, který je snad proniknutím do příčinného světa. Jsem jednoznačně upozorněn, že činy v této rovině vytvářím karmu stejně jako činy v běžném životě. Možná jsem tuto poučku slyšel již před tímto snem, avšak teprve nyní jsem ji zažil a naplno jsem si ji uvědomil. Archetyp Self však rozehrává dál poučnou hru a staví mne do situace, kdy vidím bytosti, věci a děje druhým lidem skryté. Má snaha o to, aby i nevěřící žena viděla, přišla vniveč, a tak jsem byl postaven před možnost uklouznout po vlastní pýše a stavět se na úroveň světců a Buddhů. Tehdy jsem ještě nechápal, proč jsem se vyhnul odpovědi ne, nebo ano. Nyní však vím, že mi nikdy nepřísluší hodnotit svůj stav. Stav lidské bytosti vychází z bytostných sklonů a mentálního uzpůsobení, pak je jasné, že slova jsou trapnou náhražkou a cestou dolů.

K výkladu bych ve zkratce ještě přidal některé zajímavé sny s tématem karmy. V jednom snu (22.11.97) jsem poučoval „nepoučitelného lumpa“, co bude dělat, až mu někdo „jeho“ kousek provede v příštím životě. Podařilo se mi v něm, nastolit pocit viny a on si uvědomil své závadné konání. Sen mi úspěšně nastavil zrcadlo vlastního negativního myšlení a jednání v denním životě. V jiném snu (9.3.98) jsem si odčinil karmický dluh, když jsem prožil nepěkné pokračování svého života v domě na pražském Žižkově. Obrovská úleva přišla již v závěru samotného snu těsně před probuzením. Do mysli mi jako bájná loď pokladů vplula myšlenka, že jsem si právě odčinil jeden starý karmický dluh.

Možná by bylo dobré si ještě připomenout jednu zásadní „potravu“ existence karmy, neboť každé přání bude a musí být jednou vyplněno. Žádostivost je tedy řetěz poutající člověka ke kolu dalších zrození. Proto bychom si měli dávat velký pozor na přání, která ve své mysli vytváříme.

3. Základní karmický vzorec – vklad při zrození

Touhy a převládající náplň mysli v okamžiku skonu fyzického těla určují místo jeho zrození a samozřejmě i podmínky, v nichž se bude jeho budoucí život vyvíjet. Zrození člověka přináší pozitivní i negativní odkazy minulosti. Tyto odkazy minulosti se otiskují do dvou rovin:

- 1. Do prostředí, v němž se zrodí.** Z vnějšího hlediska zrozeného jako náhodu určitě nemůžeme brát zemi zrození spolu s národem, uspořádání země (diktatura, demokracie nebo totální chaos), společenské postavení rodičů, které předurčuje startovní pozici i podmínky pro všestranný růst zrozeného.
- 2. Do podvědomí člověka.** Jako předpokládanou dobu trvání jeho pozemského života, vlohy, schopnosti, tělesné přednosti a nedostatky, citová a emoční připravenost, duchovní předpoklady a samozřejmě i pozitivní a negativní karmu z minulých vtělení, která má být prožita.

Malé děti si často část tohoto vzorce uvědomují, než jej zastřou vjemy světa, prožívání a touhy. Malé děti mají ještě otevřená spojení s nevědomými obsahy, proto jsou schopné interpretovat třeba část svého karmického vzorce. Jako příklad bych uvedl vzpomínku mé maminky, která mnohokrát vzpomínala

na dobu, kdy mi byly asi čtyři roky. Tehdy se mne dospělí ptali, čím bych chtěl být až budu velký. Bylo to kolem roku 1962, kdy sdělovací prostředky neustále vyzdvihovaly let prvního člověka do vesmíru. Obrovská popularita Jurije Gagarina a klíčící touha něco velkého dokázat mi vnukla odpověď, že se chci stát kosmonautem. Následoval smích dospělých a tvrzení, že je to nemožné. Zarazil jsem se a po chvíli jsem naprosto vážně prohlásil, že tedy budu spisovatelem. Tento karmický předpoklad naplněné touhy z minulých inkarnací se nakonec v druhé polovině života naplnil.

Je nesmírně obohacující mluvit s malými dětmi a dát jim prostor, aby mohly vyprávět o minulých životech a třeba i o svých touhách. Pak v jejich vyprávění můžeme rozpoznat zajímavé poznatky, poučení a mnohdy i vhledy do budoucnosti. Většinou jsou malé děti dospělými okřiknuty, aby nefantazírovaly, že je to hloupost, a tím se spojení dětí s nevědomými obsahy nenávratně přeruší.

4. Karmický mladík a karmický stařec

Když budeme pohlížet na karmu pouze z pohledu jediného života, pak nemůžeme karmický zákon ve svém celku vůbec pochopit, natož pak akceptovat. Samozřejmě i člověk, který na karmu nevěří, bude nadšeně tleskat, když někoho dostihne rychlá či blesková karma. Bude spokojen, když nepoctivý politik přijde o podvodně získané prostředky a ocitne se ve vězení. Bude spokojen, když nepoctivý podnikatel dostane za vyučenou od státních úřadů, ale to jen proto, že žije v systému, kde právě on nechce přijít o své výdobytky, ať už je získal jakkoliv.

Když ale uznáme kontinuitu života lidských duší (reinkarnaci), pak začneme působení karmy vnitřně cítit a rozumově chápat. Postupně se z nitra naší duše budou do mysli vkrádat nové náhledy na svět kolem nás. Pak přijdou i odpovědi na otázky typu:

- proč má každý člověk jiné podmínky při narození
- proč si lidé nejsou rovni
- proč je někdo nadaný v určitém oboru a jiný má problémy se prosadit v jakémkoliv prostředí a oboru
- proč někoho dusí nenávist a jiný je obklopen láskou
- proč někdo ovládá své emoce a dokáže s nimi pracovat, zatímco jiný se v emocích tápe nebo je ani nechápe
- proč je někdo zdravý, přestože svým životním stylem vytváří pravý opak, a jiný bojuje s nemocemi od narození

Karmický stařec je bytost s duševní zralostí, která vychází z dlouhé řady různých reinkarnací, což mu dává dostatek zkušeností k odklonu od egoismu a příklonem k altruismu. Občas vypadá chování karmických starců jako bezprostřední upřímné chování dětí bez jakýchkoliv postranních úmyslů. Jako by podvědomě chtěli přijmout výrok Ježíše Krista. „Jestliže se neobráte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského.“ Je zajímavé, že karmiční starci silně reagují na různá, pro druhé nepatrná životní zklamání. Podobně hůře oproti karmickým mladíkům reagují na vlastní i drobné chyby, které si rychleji uvědomují, a uvědomění si chyb v nich dlouho přetrvává. Proto karmiční starci pracují odpovědně a snaží se vyvarovat chyb, jak v zaměstnání, tak i v osobním životě. Tak se tito karmiční starci častokrát stávají, často i proti své vůli jogíny, a vstoupí na vědomou duchovní cestu, aby v klidu mysli našli pevnou oporu na pokračování k realizaci. V tomto procesu se navíc karmickým starcům v jejich psyché znásobí psychické síly, aby v brzké době mohli realizace dosáhnout. Na druhé straně karmiční mladíci přehlížejí malá životní zklamání tak, že je téměř nevnímají a rychle najdou schůdnější cestu běžným životem.

Nemají potřebu se odpoutávat od světa třeba meditací, nemají potřebu vyprazdňovat mysl nebo studovat duchovní díla. Odkaz minulých životů si neseme jako břímě i jako odměnu do současných životů a vyřešením negativních stavů myslí se posouváme do kvalitnějšího prožívání a do kvalitnějších reinkarnací. Samozřejmě ke karmě z minulých životů si přidáváme karmu toho současného života, takže v zájmu každého jednotlivce je karmické dispozice si nezhoršovat, a pokud možno vylepšovat. Je dobré si uvědomit, že každý čin, každá emoce, každá myšlenka se vždy zapisuje do psýché a potažmo i do principů vesmírného řádu jako karmická příčina, za níž pak jednou zcela zákonitě přichází karmický důsledek – karma výsledná.

Při bytostném zrání od karmického mladíka ke karmickému starci dochází k proměně svého konání ve světě od egoistického k altruistickému. V této proměně se bytost vzdává své vůle k prosazování se ve světě a odevzdává se do vůle Boží. V odevzdání se do vůle Boží je potřeba obracet se k pozitivním smyslu pouze k dobru, které je božským sférám vlastní, čímž naplní své nitro dobrem, porozuměním a láskou. Na druhou stranu je potřeba ve vlastním nitru pěstovat pozornost proti všem hnutím nepříznivé povahy z mentálního prostředí, neboť právě tyto tendence by mohly přitahovat negativní karmické prožitky, které danému jedinci vůbec nejsou vlastní. Pokud takto člověk neučiní, pak může odžívat rodinnou, národní nebo lidskou karmu. Máme tedy možnost měnit povahu právě prožívané karmy. Proto je vhodné ke zlepšování karmy konáním na úrovni činů, pocitů a myšlenek přidat ještě trvalé udržování pozitivních duševních stavů. Tímto postupem se člověk může vyvarovat přitahování negativních karmických sil. Je nanejvýš nutné ze sebe trvale a trpělivě odstraňovat zlo, které nalézáme v myšlenkách, pocitech a duševních stavech. Tím si zajistíme Boží ochranu, i když v Boha nebudeme věřit. Tento postup se karmicky téměř zralým bytostem daří provádět podvědomě, ale některým může do života i přes jejich touhu po dobru přinést negativní prožívání.

III. Chápání karmy v historických pramenech

1. Náznaky karmy v mytologii

Mytologie je kouzelným alegorickým nástrojem k poznání vnitřních obsahů mysli lidí různých ras a národů pro vysvětlení světa kolem sebe. Mytologie je nádherným kulturním dědictvím lidstva, na němž je postavena i naše současná civilizace. Mytologii máme každý v sobě, ve svém srdci, ve své DNA, a když se člověk zvnitřní, nalezne v mytologii zázračný pramen vědění a současně i pevnou oporu na další cestě životem. Měl jsem to štěstí, že jsem několik mytologických příběhů prožil a význam mytologie pro citový a duchovní růst pochopil, ale o tom jsem již psal v knize Tajemství řádu nevědomí. Snažil jsem se v nepřehledném množství mytologických textů z celého světa vybrat ty, které se týkají vztahů mezi příčinami a následky činů, pocitů, myšlenek a duševních stavů. Mnohé mytologie popisují fungování světa ve třech rovinách – svět lidí, nebe a peklo. Zde již můžeme nalézt budoucí jednoduchý vzor v té době ještě nedefinovaného karmického zákona.

V mytologii většiny přírodních národů je pro vyvolené určena šamanská cesta prozření pomocí utrpení, aby poté poznali příčiny přírodních jevů, zvířecích duchů, zdraví a nemoci a často i minulosti a budoucnosti. Prvotním úkolem šamanů s těmito znalostmi v úzké spolupráci s vládci je především přežití a prosperita jejich komunity. Cesta šamanů k prozření je neuvěřitelně zdlouhavá a bolestivá. Nejprve se adept šamanského zasvěcení, většinou pod vedením staršího šamana, dlouhodobě postí, aby se dostal na práh smrti. Teprve mnohaměsíční strádání a utrpení otevře mysl k přijetí všeho, co je ostatním skryto za připoutaností k hmotnému světu.

V australské mytologii je upřednostňována doba snění, která se vrací do období vzniku a tvarování přírodních útvarů či do období vzniku flory a fauny. Je zajímavé, že pro původní australské kmeny je počáteční epocha zvaná doba snění současně časovým obdobím i stavem bytí. Pomocí rituálu bylo vybraným jedincům umožněno dostat se do stavu snění a znovu prožít mýty svých předků, aby je pak mohli zase ústně předávat svým potomkům. Snad ještě jedna poznámka k australským rituálům. Ty všeobecně známé jsou rituály veřejné, které umožňovaly pouze vzpomínání na dobu snění, a tedy dobu tvoření. Rituály, povětšinou cizím lidem skryté, se nazývají rituály růstu. Odehrávají se na posvátných místech a pouze za účasti několika jedinců. Pomocí tohoto rituálu mohl provázený jedinec veden nejzkušenějšími příslušníky svého kmene dosáhnout nejhlubších rovin vědomí a vědomě se účastnit historie tvorby krajiny či se totemicky spojit s určitými druhy zvířat.

V severoamerické mytologii a v mytologii přírodních národů je ústředním motivem pozitivní přístup k přírodě, přírodním duchům, zvířatům i rostlinstvu. Například po smrti se příslušníci severoamerických loveckých kmenů dostávají do šťastného loviště, ale jen když žili podle tehdejších společenských norem. Je to jakási nabídka ráje pro dobré členy kmene. Také v mytologii národů střední Ameriky je patrné rozdělení světa na nebe, pozemský svět a podsvětí a je na každém, zda si svým jednáním v pozemském životě zvolí šťastný svět nebeský nebo bolestné podsvětí.

V řecko-římské mytologii je zdůrazňována cesta k Bohu prostřednictvím zbožštělých hrdinů a v žádné z těchto mytologií není karma či karmický zákon nijak přímo citována, ale je zde odměna za ctnostný život v nebi a odplata za hříšný život hluboko pod zemí v říši Háda.

Egyptská mytologie také popisuje posmrtný život. Pro spravedlivé a ctnostné je určená cesta k blaženosti, zatímco pro kruté a nespravedlivé jsou připravena věčná muka. K určení toho, kdo je hoden nebe či pekla, je popis božího soudu před čtyřiceti dvěma soudci, kteří vyslýchají duši v trůnním sále boha

Usira. Také blažené je nebe u Keltů, a protože Keltové věřili v reinkarnaci, bylo nebe jen odpočinkovou přestupní stanicí do nového života na Zemi. Slované zase měli svoji blaženou zemi zemřelých. Na druhé straně zase většina mytologií popisuje posmrtnou cestu duše jako sestup do země mrtvých, do podsvětí. Mytologie některých afrických národů jsou velice málo zmapované, neboť k šíření náboženských tradic docházelo výhradně ústním podáním. Islám a později i křesťanství pak původní mytologické představy někdy zcela vymazaly nebo částečně zastřely. V současnosti se dá shrnout, že původní mytologické představy jsou zmapovány pouze u dvou výrazných afrických národů – Zuluové (Jihoafrická republika) a Jorubové (Nigérie). Zulská mytologie klade stvoření lidí do rukou Boha oblohy, ale současně postrádá nebe pro lidi. Duše zemřelých se připravují na znovuzrození ve světě lidí v podsvětí. Pouze lidé zabítí bleskem vystupují na oblohu. Jorubové už ve svých rituálech spojují síly nebes a země. Jejich mytologie a systém původního náboženství (před příchodem islámu a křesťanství) věří na převtělování a kmenoví věštcí pak například při narození hledají budoucí osud novorozence. Narození doprovází ztráta paměti předchozího života a pouze věštec je schopen tuto paměť obnovit. Podobnost s řekou Styx v řecké mytologii je velice zajímavá. Některé mytologie (například japonská) jdou ještě o krůček dále a barvitě vyprávějí o zkoušce božího soudu pro zemřelé s tím, že duše obtěžkané těžkými hříchy putují do pekelných říší. To už je, podobně jako v Egyptě, náznak karmického zákona v praxi.

Za obrazy Bohů, hrdinských příběhů, popisů pekel či nebí, chaosu a řádu je ještě jeden rozměr skrývající se před zraky běžných lidí. Jsou to tajné rituály, tajné znalosti určené pouze nejvyšším kněžím, panovníkům a některým pečlivě vybraným členům královského dvora. Na nižších stupních kněžského řádu pak byly vyučovány určité mentální schopnosti, aby se těm nejschopnějším postupně otvírali další možnosti duchovního růstu. Podobné zasvěcování do mystérií a z něj vyplývající znalosti a zkušenosti vyšších rovin vědomí nebylo vlastní pouze Egyptu, ale také Keltům (druidští kněží), Řekům (eleusinská mysteria), Peršanům, Hindům, Mayům i některým dalším americkým indiánům, kteří byli podobně jako v Egyptě vyučováni v chrámech, které byly pro tento účel vystavěny. Tyto znalosti byly určené pouze úzkému okruhu kněží a vládnoucí elity a mezi běžné obyvatele se nedostaly, neboť by stejně nebyly pochopeny. Dá se říci, že v mystériích ukrytých za prožitky smrti a utrpení byla určitě objevena i karma s karmickými zákonitostmi, ale ze zcela jasného důvodu zůstaly skryty běžným lidem. V rámci tehdejší moci nebylo moudré tyto znalosti vyjevit běžným lidem, neboť pak by mohla být moc panovníků a vládců podrývána. Pro příklad uvedu severskou mytologii. V popisu Valhaly, která byla síní hrdinských mrtvých, se padlí hrdinové mohli oddávat nekonečným radovánkám, hodování a zápasení. Každé ráno se tito hrdinové probudili a bojovali ve dvojicích mezi sebou až jeden z nich padl mrtev, načež byl znovuzrozen a spolu s vítězi byli poražení okamžitě uzdraveni ze svých zranění uvedeni do síně Valhaly k hodovním stolům. Navíc je obsluhovaly krásné Valkýry s bělostnými pažemi. I na postavě Valkýr je v průběhu věku Vikingů jednoznačně vidět, že si mocní tohoto národa svou mytologii cíleně upravovali. Na počátku byly Valkýry bohyněmi zabíjení, které se radovaly z každé prolité krve, z každého zranění a z každé smrti. V žádném případě nebyly půvabné a krásné a zcela určitě neobsluhovaly hrdiny ve Valhale. Když se v průběhu let mezi Vikingy ztrácela touha po smrti v boji, přišla nenápadná úprava národní mytologie a z krvelačných Valkýr se staly krásné zlatovlasé panny s běloskvoucími pažemi. Najednou půvabné a ochotné Valkýry obsluhovaly padlé hrdiny ve slibovaném nebi Valhaly. Nenápadná změna měla za následek, že řady ochotných bojovníků notně zhoustly a králové Vikingů mohli znásobit počet loupeživých výprav a válek. Oddanost bojovníků a jejich ochota stále dokola nasazovat krk byla zaručena právě jejich pomyslnou odměnou v posmrtném životě.

Závěrem bych si dovolil ještě jednu poznámku k mytologii. Vztah současných vládců drtivé většiny takzvaných vyspělých zemí k mytologii je tragický. Pomaličku se z učebních osnov mytologie vytrácí, a tím společnost vytrhává kořeny své existence, i když se to na první pohled nezdá. Odstraňování mytologie ze školských osnov je zločinem materialisticky smýšlejících lidí a dalo by se říci i kopáním hrobu naší

civilizace. Že nemluví do větru, si můžete zkontrolovat, jak se mytologie třeba na středních školách vyučovala před 80 lety a jak nyní.

2. Karma v indických védách a hinduismu

Védy jako ucelené vědění vznikaly v období asi 1500 let před naším letopočtem. Představitelem principů karmy je v této historické literatuře Bůh Varuna, který je vždy bdící, neoklamatelný a vševidoucí, vládne magickou silou a řídí běh světa. Pravděpodobně první přímou zmínkou o karmě je ve spisu Bhagavadgíta (Zpěv vznešeného) popis, že všechny bytosti z hmotného světa nevědomě jednají v různých životních podobách. Toto žití a jednání vyústí v plodonosné činy, které se nazývají karmou. Karma pak vytváří jejich budoucí podmíněný život. Tyto bytosti mají velice malé povědomí o duchovním životě a také se nevěnují duchovním činnostem. Védy včetně Bhagavadgíty upřednostňovaly cestu lásky a oddanosti Bohu (v sanskrtu bhaktijóga). Když se později prosadil hinduismus, Bůh Varuna ztratil významné postavení, pozapomenuta byla částečně i karma a na piedestalu božstev a stal se „pouze“ Bohem vodstva a ochráncem západního směru. Ovšem v upanišadách, které nejsou klasickou náboženskou literaturou hinduismu, ale patří do hinduismu jako učení ke spojení sebe sama s nejvyšším kosmickým principem, se objevuje myšlenka reinkarnace a karmy. Texty upanišad hovoří o duši, která se po smrti těla narodí do nového těla vždy podle zákonů karmy, tedy když si člověk během svého života vytvořil dobrou karmu, zrodí se do dobrého těla v dobrých podmínkách a opačně, když si člověk vytvořil špatnou karmu, zrodí se do horšího těla a do horších podmínek.

O několik století později (640 až 610 před naším letopočtem) působil v Indii jogín Jádžňavalkja, kterému se připisuje zavedení pojmu karma. Jádžňavalkja říká: „*Kdo činí dobro, zrodí se jako dobrý, kdo činí zlo, zrodí se jako zlý.*“ Kdo pochopil, že všechno žití má charakter utrpení, určitě se nechtěl zrodit na nižším nebo vyšším stupni, podle způsobu konání v současném životě. Proto neusiloval o žádný z těchto stupňů, ale chtěl se definitivně vyvázat z koloběhu smrti a opětovného zrození. K tomu je potřeba vzdát se sám sebe, askezí*⁶ překonat vůli k životu a dosáhnout vědění i pochopení poznáním neopomíjejícího. Jádžňavalkja nám stručně ukázal nejen působení karmy, ale i způsob, jak se z karmy a z karmického kola znovuzrovnání vyvázat.

Hinduismus se postupně vyvinul z původního védského náboženství. Zcela zákonitě pak hinduismus z véd a upanišad převzal i první zmínky o karmě. Jen je potřeba připomenout, že v tomto období tzv. klasického hinduismu (500 př. n. l. až do 1000 n. l.) měly tyto informace charakter tajné nauky a běžně se nevyučovaly.

Hinduistické spisy dělí karmu na tři typy:

1. Nahromaděná karma (sančita) – souhrn všech následků minulých činů, které musí být vyřešeny
2. Plodotvorná karma (prarabdha) – následky minulých činů, které působí v tomto životě
3. Stávající karma (krijamána) – současné činy, které dávají vzniknout následkům v budoucnosti

Právě z hinduismu pronikla nauka o karmě asi kolem roku 600 n. l. do dalších náboženství včetně buddhismu, který karmu a její působení téměř dokonale a srozumitelně popsal.

IV. Karma národů (států)

1. Státní moc

Nad námi jsou lidé, které považujeme za mocné, ale pravdou je, že i oni jsou také pod jařmem karmy a ti pod nimi jsou jejich oběťmi, protože nekonali, necítili a nemysleli jako oni, a dokonce jim svým jednáním umožnili, aby nad nimi získali moc. Mnohdy je tento neradostný stav způsoben žádostí po zisku z práce druhých, což je voda na mlýn pro celou řadu populistických vůdců, kteří slibují lidem nereálné a rozdávají pomyslné prebendy, které stejně jednou budou muset běžní lidé zaplatit. Kdo je realista a neslibuje, nedostane možnost vést národ (či stát) a ve vedení jsou většinou jen ti, kteří v sobě pěstují stále větší sobectví, a hlavně vlastní prospěch. Myšlenka, že bohatý člověk ve vedení státu už přeci nebude plnit svou kapsu, je naprosto scestná, neboť touha po ještě větším bohatství může skončit jedině tehdy, když se stane nejbohatším na světě. Podíváme-li se na podobné vůdce národů a států, pak by lidé měli rychle vystrízlivět ze svých bludných názorů na vůdce. Jakmile se u jednotlivců ve státní moci prokáže sobectví, velikášství či dokonce osobní prospěch, měl by tento jednotlivec naprosto ztratit důvěru, a tím i jakoukoliv státní funkci. Na tomto místě je potřeba si uvědomit, že státní moc pochází z lidu, a tudíž zneužívání výkonné moci je nemilosrdně nastaveným zrcadlem lidí a jejich mravnímu názoru, kteří ztratili správné rozeznávání a hodnocení charakterů, a tím umožnili naprosto nevhodným a nemorálním lidem uzurpovat moc. Je ale smutnou pravdou, že oficiální mravní hledisko je odrazem převládajících mravních názorů lidí. Tudíž jací jsou lidé, kteří své vůdce zvolili, tací jsou vůdci v jejich čele. Lidé, kteří propadli chtění moci, se stále více noří do bahna negativ. Jejich obranou před druhými se stává subjektivní posuzování dění kolem sebe, pak všechno chtěné je pro ně radostné a potěšující bez ohledu na to, jak jeho chtění ubližuje ostatním. Samozřejmě i mezi bohatými lidmi se najdou výjimky, kteří nestoupají žebříčkem státních funkcí pro vlastní moc, ale jednají ku prospěchu národa. Tito lidé se třeba stávají filantropy a svojí činností podporují kulturní povědomí národa nebo významně přispívají na dobročinnost.

Možná bych se na tomto místě ještě zmínil, proč je západní nebo transatlantické společnosti mnohými filozofy a vizionáři prisuzován někdy rychlý a někdy pomalý sestup. Přestože se věda v západních zemích rozvíjí doslova raketovým tempem, stále více v těchto materiálních snahách schází duchovní rozměr. Vědecký, materiální a společenský pokrok je postaven na základech individualismu, většinou zde schází prvek altruismu. Podíváme-li se do zákulisí těchto společností nacházíme na vedoucích místech lidí, jejichž hlavním hnacím motorem je egoistická touha po zisku. Najít třeba mezi politiky člověka, kterému je bližší altruismus, je jako hledat jehlu v kupce sena. Mám dva kamarády, kteří se v regionální politice snažili prvky altruismu prosazovat, nechtěli zisk pro sebe, ale pouze pro svůj region. Díky jejich činům, které odmítaly úplatky, byli vyštípáni ze svých pozic těmi, kteří do politiky právě kvůli své ziskuchtivosti šli. A podobné je to i v celostátní politice, neboť heslo „jak nahoře, tak i dole“ platí v celé společnosti a platí to i pro voliče těchto lidí. Ale ani tento neradostný popis situace není trvalý a určitě se bude měnit k lepšímu pod tlakem postupně se měnících lidských vztahů.

2. Uprchlícký nápor na Evropu

Pochopením karmických souvislostí mezi národy můžeme prohlédnout současné dění i budoucí osudy jednotlivých národů a států, které jsou utvořeny zejména na národním základu. Možná pro jasné pochopení této problematiky bude potřeba příklad z nedávné současnosti. V roce 2015 se na Evropu valila několikamiliónová vlna uprchlíků jak ze Středního východu, tak i z Afriky. Německo, Francie, Velká Británie, Itálie, Španělsko, Švédsko, Dánsko chtěly za každou cenu podle tzv. uprchlických kvót

přerozdělovat uprchlíky do všech zemí Evropské unie, včetně zemí jako Polsko, Česko, Slovensko a Maďarsko podle počtu obyvatel dané země a nemohly pochopit zarputilý odpor drtivé většiny obyvatel těchto zemí k uprchlíkům z Afriky a ze Středního východu. Navíc ani migranti nechtěli v těchto zemích žít a stále směřovali své cesty na západ nebo jih od střeoevropských zemí. Nepomáhalo ani vyhrožování, že budou odmítajícím zemím odebrány evropské dotace. Kdyby se tehdejší politici v Evropské unii podívali alespoň na historii jednotlivých států, pochopili by, že země jako Polsko, Česko, Slovensko a Maďarsko nemají se Středním východem (Sýrie, Afganistán, Irák a další země stejné oblasti) či s Afrikou žádné historické vazby, a tudíž zde nefungují ani karmické souvislosti, tedy z jedné strany touhu uprchlíků usadit se v těchto zemích (dostat „karmicky“ zapláceno za minulá příkoří) a na druhé straně podvědomou touhu cílových zemí, které k těmto migrujícím národům mají historické vazby (splatit dluhy svého národa z minulosti). V politicích západních zemí zůstala hořkost pelyňku, že jim bývalý východní blok vůbec nepomohl v této migrační krizi a halili celý tento uprchlický problém do hávu egoismu a podle nich také neochotě pomáhat dobré věci. Uplynulo několik let a agrese Ruska vůči Ukrajině v roce 2022 spustila druhou obrovskou uprchlickou vlnu, která byla několikanásobně větší než ta první. Více jak 9 milionů ukrajinských občanů se dalo na útěk před ruskou invazí. Největší nápor této uprchlické vlny zažily země střední a východní Evropy, zejména Polsko, Česko, Slovensko, Moldavsko, Rumunsko, Bulharsko a Litva. Tyto země, které vehementně odmítaly arabské a africké migranty, jsou najednou schopny se postarat o válečné běžence v počtech, které ve vedení Evropské unie vyvolávají neskonalý údiv. Kdyby politici v Evropské unii znali historii, pak by pochopili letité vazby Polska k Ukrajině. Polsko ovládalo západní část Ukrajiny již na konci 14. století a mezi lety 1569 až 1648 vládlo Polsko téměř celé Ukrajině. Ať už v dobrém nebo ve zlém se po několik staletí vytvářela karma mezi těmito národy. Podobně se utvářela karma i s okolními či víceméně vzdálenými národy a nyní se negativní karma okolních národů vybíjí právě tou nezištnou pomocí lidem postiženým ruskou agresí.

Ale vrátím se do roku 2015. Země, které měly určitý historický vztah k Sýrii, Iráku, Afganistánu a k zemím Afriky, jsou zcela jednoznačně dotčeny uprchlickou vlnou z těchto zemí. To je karma národa, kterou si jejich předci svojí tehdejší válečnou, agresivní nebo kolonizační politikou vytvořili, a nyní sklízí bolestivé karmické ovoce. Je zcela zákonité, že karma uložená v podvědomí každého člověka bude hledat vybití hlavně tam, kde je opačné napětí, nebo konkrétně a zřetelněji řečeno: ekonomický migrant bude podvědomě hledat především tu zemi, která například kolonizovala zemi jeho předků a v koloniálních dobách vysávala bohatství země jeho předků. Samozřejmě u evidentních koloniálních a vykořisťovatelských snah, a tedy tvoření negativní karmy, se objevilo i tvoření pozitivní karmy, když kolonisté budovali infrastrukturu zotročených zemí třeba v podobě dopravních staveb, výstavby měst, vzdělávání a obchodu. Jak nám krásně do skládačky bývalí kolonisté a bývalé kolonie pasují současní zejména ekonomičtí uprchlíci a jejich cílové země.

Vysvětlivky

***1 Sanskrt** je jeden z nejstarších jazyků indoevropské jazykové rodiny. Přibližný český překlad slova sanskrtam (sanskrt v české transkripci) znamená "dokonale složený". Sanskrt je liturgickým jazykem hinduismu, buddhismu a džinismu, má proto v Indii a jihovýchodní Asii stejný význam jako latina nebo řečtina v Evropě.

***2 Wayne Walter Dyer (*1940, † 2015)** byl americký autor 30 knih osobního rozvoje. Vytvořil velké množství audio a video programů, byl častým a úspěšným účastníkem v televizních a rozhlasových pořadů. Jeho práce motivovala ke změně myšlení, cítění a jednání. Také provozoval úspěšnou soukromou terapeutickou praxi. Popis připoutanosti popsal v díle „Uvidíte to, až tomu uvěříte“.

***3 Sféry** popisuje sbírka textů "Anguttara Nikájó", která popisuje všech 31 sfér, v nichž lidstvu přísluší pátá sféra. Tento popis sfér lze najít i v knize Květoslava Minaříka „Malý mystický slovník naučný“.

***4 Isaac Newton (*1643, † 1727)** byl anglický fyzik, matematik, astronom, alchymista a teolog. Je považován za jednu z nejvýznačnějších osobností v dějinách lidstva. Jeho přínos na poli vědy byl obrovský a nastartoval následnou vědeckou revoluci.

***5 Škála pudů** je velmi široká, kromě asi nejčastěji zmiňovaného pudu sexuálního, známe například pud sebezáchovy, rodičovský, sociální, vlastnický, sebeuplatnění, života, smrti a další. Pudové vědomí je primitivnější formou citu, směřuje své zájmy k sebezáchově a potažmo k sexuálnímu chtíči; protože sídlí v podvědomí a úzce se váže k hmotnému tělu, můžeme ve snech (zbavení tíhy hmotného těla) z citové či ještě lépe z duchovní roviny rozpoznat závislosti, které jsou v podvědomí hluboce zakořeněny.

***6 Askeze** je přísný způsob života, odříkání. Askeze se dělí na spásnou a nespásnou. Spásná askeze zjednodušuje práci s pudovou oblastí. Pro některé jedince je způsobem, jak efektivněji pracovat s vlastními pudy. Určitě není askeze nutná k probuzení, u někoho může vést k probuzení u jiného k potlačení a popření života. Většina jedinců zabývajících se sebepoznáním askezi či dokonce celibát nepotřebuje, stručně řečeno stačí dodržovat kosmické zákony (nebo třeba desatero) a žít vědomý život.

***7 Celibát.** Slovo celibát pochází z latiny a znamená bezženství (resp. bezmužství). Celibát vlastně ruší duševní vztahy se světskými lidmi a umožňuje člověku žijícímu v celibátu poznávat psychologickou přirozenost vlastního bytí, zřetelně poznávat vyvstávající překážky na duchovní cestě a rozpoznávat emoční tlaky vystupující z nitra. Paradoxně teprve celibát a prožívaná zdrženlivost odhalí člověku nepoznanou erotičnost a sexualitu, o níž dosud neměl ani ponětí. Je třeba si uvědomit, že celibát, stejně jako spásná askeze není cíl duchovní cesty, ale je pouze dopravním prostředkem na této cestě a po splnění role celibátu nebo spásné askeze má být tento dopravní prostředek s poděkováním opuštěn.

***8 Psychická energetická centra** známe z jógy nebo z hinduismu jako čakry. Sedm hlavních čaker je napojeno na energetickou dráhu procházející podél páteře. Některí lidé s vyvinutým mimosmyslovým vnímáním popisují tyto čakry jako točící se terčíky a jiní zase jako světla různých barev, záleží na jejich orientaci v duchovním prostředí.

***9 Karl Theodor Jaspers *1883, †1969**, německý filozof a lékař, specializující se na psychologii. Z množství knih a přednášek v knižní podobě bych jmenoval knihy „Otázka viny“, „Duchovní situace doby“ a „Filosofie existence“.

Obsah

I. Úvod	2
1. Setkání s karmou	2
2. Stručný obsah karmy	5
II. Vytváření karmy	9
1. Karmické zákony	9
2. Tvoření karmy	9
3. Základní karmický vzorec – vklad při zrození	12
4. Karmický mladík a karmický stařec	13
III. Chápání karmy v historických pramenech	15
1. Náznaky karmy v mytologii	15
2. Karma v indických védách a hinduismu	17
3. Karma ve Starém zákoně	18
4. Karma v Novém zákoně	18
5. Karma v buddhismu	20
6. Karma podle mystiků	21
7. Karma v materialistické společnosti	23
8. Náhled na karmu v současné společnosti	24
IV. Osobní karma	26
1. Jak si nás karma najde	26
2. Karma v průběhu života	27
3. Zastření mysli pro naplnění osobní karmy	31
4. Vymývání pýchy	32
5. Cesta k odpuštění, cesta k lepší karmě	33
6. Rychlá karma, pomalá karma	35
7. Karmajóga jako vědomá duchovní cesta	37
8. Karma a zdroje (energií a peněz)	37
9. O ochraně karmy	39
10. Karma podle řecké mytologie	41
11. Jak si lidé vytvářejí těžkou negativní karmu	42
V. Karma rodinná a karma rodů	44
1. Věda odhalující karmu	44
2. Genealogie a rodová karma	45
3. Možnost volby rodové karmy	45
VI. Karma měst	48
VII. Karma národů (států)	49

1. Státní moc	49
2. Uprchlícký nápor na Evropu	49
3. Historické podklady karmy Ruska	50
4. Karmický dopad historických válečných kořistí	52
5. Kolonialismus a karma	52
6. Druhá migrační vlna do evropských zemí	57
7. Těžce zkoušená malá země	59
8. Jak začít splácet národní negativní karmu	60
9. Ruská historie a karma Ruska	61
10. Umenšování negativní karmy	64
11. Věštcí pomáhají národní karmě ke splnění	65
12. Karma neutrálních států	67
13. Karma vůči přírodě	68
VIII. Karma lidstva	70
1. Karma předurčuje budoucnost	70
2. Karma ukazuje minulost	71
3. Vybíjení negativní karmy lidstva	71
IX. Závěrečný dodatek	73
X. Diskuse	74
Vysvětlivky	83
Obsah	84
Již jsme vydali	86
Životopis	88
Licenční ujednání	89

Již jsme vydali:

Tištěná kniha

Snář sebepoznání (rok vydání 2021; 818 stran A4) vznikl po dobu 21 let a použito bylo více jak 10000 výkladů snů. Snář sebepoznání umožňuje pochopit nejsložitější symboliku snů i naši skutečnou podstatu. Je ideální pro všechny, kteří ve snech hledají pochopení sebe samých, kteří se dokáží nořit do tajemných hlubin nevědomí a nalézat zde záhadné obrazy, tajuplné děje i různé bytosti. Srozumitelně vysvětlená symbolika pomůže odhalit tajemná zákoutí duše a nalézt pravdu o světě i sobě samém. Navíc má snář sebepoznání ještě jeden rozměr – lze podle něj rozpoznat vnitřní pohnutky druhých lidí ke konání v běžném životě. Stačí jen symboliku „naroubovat“ na scény a děje z denního vědomí. Snář sebepoznání není dogmatickým materiálem, je živoucím obrazem významu symbolů v lidském nevědomí, obrazem, který se bude i nadále vyvíjet díky práci každého člověka se svými sny.

Snář sebepoznání je jedním z dílků ke zvládnutí současného hektického období pro budoucí svět, v němž nebude nejdůležitější roli hrát egoistická společnost zaslepená finančním ziskem, ale snaha o poznání sebe samých, a hlavně altruistická spolupráce jedinců pro nové řešení problémů společnosti i přírody. Národní knihovna ČR vybrala knihu Snář sebepoznání, jako kvalitní zdroj, který by měl být uchován do budoucna a stát se součástí českého kulturního dědictví.

Tištěná kniha

Tajemství řádu nevědomí (rok vydání 2022; 319 stran A4). Stěžejní dílo autora ukazuje krásu křivolakých cest hlubinami našeho já. Pomocí snů a jejich výkladů popisuje dvacet archetypů, jejich schémata a zákonitosti, kterými musí projít každý člověk na duchovní cestě. Znalost archetypů nejen dokáže zrychlit duchovní cestu kteréhokoliv člověka, ale navíc i pomůže vyvarovat se zbytečných chyb. Nevědomí nám prostřednictvím snů a vizí pomáhá pochopit sebe samé a pomocí jednotlivých schémat archetypů také určit, na kterém schůdku poznání se pohybujeme. Kniha je základním kamenem správného výkladu snů, zejména snů s tematikou archetypů, mystérií a mytologií. Cesta archetypy vtáhne pozorného čtenáře do nádherného dobrodružství. Pak už je na každém jedinci, jak s objevenými poznatky, schopnostmi a nabytými silami naloží.

Národní knihovna ČR vybrala knihu Tajemství řádu nevědomí, jako kvalitní zdroj, který by měl být uchován do budoucna a stát se součástí českého kulturního dědictví.

Elektronická kniha

Výklady snů (rok vydání 2014; 199 stran A4). Kniha je významným pomocníkem pro všechny, kteří chtějí pochopit poselství snů. Autor na příkladech několika set různých snů a výkladů popisuje zákonitý vývoj snových symbolů na cestě sebepoznání a názorně ukazuje proces výuky člověka archetypy. Kniha je nezbytným doplňkem Snáře sebepoznání a Tajemství řádu nevědomí, neboť pomáhá pochopit formu nevědomých obsahů a včlenit výklad snu jako smysluplnou radu pro životní a duchovní cestu. Je možné objednat formát PDF nebo formát EPUB. Část elektronické knihy si lze pro vyzkoušení bezplatně stáhnout v náhledu.

Elektronická kniha

Otázky a odpovědi (rok vydání 2014; 307 stran A4). Kniha je vyústěním více jak desetileté komunikace čtenářů s autorem knih Tajemství řádu nevědomí a Snář sebepoznání. Kniha je pro větší přehlednost rozčleněna podle témat (67 témat), které se dotýkají duchovní cesty, celibátu, spásné askeze i náhledu na život. Pokud vás trápí nějaký problém na cestě sebepoznání, pokud jste se „zasekli“ na své cestě, pak

v této knize naleznete většinu odpovědí na své otázky. Je možné objednat formát PDF nebo formát EPUB. Část elektronické knihy si lze pro vyzkoušení bezplatně stáhnout v náhledu.

Elektronická kniha

Snář sebepoznání (rok vydání 2004; 818 stran A4)

Je téměř shodná s tištěnou verzí. V průběhu let 2002 až 2021 byly další symboly průběžně doplňovány. Je možné objednat formát PDF nebo formát EPUB. Část elektronické knihy si lze pro vyzkoušení bezplatně stáhnout v náhledu.

Národní knihovna ČR vybrala knihu Snář sebepoznání, jako kvalitní zdroj, který by měl být uchován do budoucna a stát se součástí českého kulturního dědictví.

Elektronická kniha

Tajemství řádu nevědomí (rok vydání 2002; 319 stran A4). Je téměř shodná s tištěnou verzí, včetně barevných obrázků. Je možné objednat formát PDF nebo formát EPUB. Část elektronické knihy si lze pro vyzkoušení bezplatně stáhnout v náhledu. Národní knihovna ČR vybrala knihu Tajemství řádu nevědomí, jako kvalitní zdroj, který by měl být uchován do budoucna a stát se součástí českého kulturního dědictví.

Elektronická kniha

Karma – dokonalý řád, dokonalá spravedlnost (rok vydání 2023).

Plný přístup

do webové databáze všech snových symbolů lze za roční poplatek 75 Kč objednat na adrese www.dream-book.eu. Tento plný přístup je vhodný pro ty, kteří mají trvalý přístup na internet. Systém funguje pro všechna zařízení od mobilních telefonů až po PC. Polovina symbolů je přístupná zdarma, takže je možné si přístup do databáze vyzkoušet.

Aplikace Snáře sebepoznání

pro Android je ke stažení za roční poplatek 75 Kč na stránkách Google play. Nevýhodou této aplikace je, že je téměř nemožné doplňovat další symboly, proto byla naposledy doplněna v roce 2017.

Všechny knihy lze zakoupit na internetových adresách www.medo.cz a na adrese www.dream-book.eu.

Licenční ujednání: Žádná část knihy Karma – dokonalý řád, dokonalá spravedlnost nesmí být nijak použita či reprodukována bez písemného svolení autora. Bez povolení, ale pouze s uvedením autora a názvu knihy, lze krátce citovat části textů v kandidátských pracích, v člancích a v recenzích. Distribuce knihy je pouze prostřednictvím stránek www.medo.cz nebo www.dream-book.eu.

© Copyright 2023 by Jaromír Medo

Knihka: Karma – dokonalý řád, dokonalá spravedlnost

Autor: Jaromír Medo

Vydavatel: Jaromír Medo

Jazyková spolupráce: Mgr. Karel Lutzbauer

Jazykové opravy: Jaromír Medo

Obrázek na přední straně knihy: Zdeňka Medová (Kamenná slunce)

Počítačové zpracování obrázku: Zdeňka Medová

Elektronické vydání: První